

A MENNY, AZ OKTATÁS ÉS AZ ÖRÖKÖS TANULÁS

December 19., szombat délután

Sokáig vártunk Megváltónk visszatérésére. De az ígélet biztos. Hamarosan megígért otthonunkban leszünk. Ott Jézus az élő folyam mellett vezet bennünket, amely Istennek trónjából folyik ki (Jel 22:1), és megmagyarázza nekünk gondviselésének homályos útjait, amelyeken átvitt bennünket e földön jellemünk tökéletesítése céljából. Ott tisztán látjuk és szemléljük a helyreállított Éden szépségeit. Midőn Megváltónk lábához tesszük koronánkat, amelyet Ő helyezett fejünkre, arany hárfáinkon játszva az egész mennyet betöltjük a trónon ülőnek dicséretével.

Mindaz, ami földi otthonunkban szép, emlékeztessen minket ama kristály folyóra és zöld mezőre, a hajladozó fákra és élő kútforrásokra, a fénylő városra, a fehér ruhás énekesekre, mennyei otthonunkra – a szépség ama világára, amelyet egyetlen művész sem tud megfesteni, egyetlen halandó nyelv sem képes leírni. „...Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknek” (1Kor 2:9). – *Boldog otthon*, 544–545. o.

Isten mélyen megtisztelte Pál apostolt, a harmadik égbe ragadva el őt, ahol a dicsőség olyan jeleneteit látta, melyeket nem mondhatott el halandóknak...

Az Úr öröktől fogva rejtett titkokat jelentett ki Pál apostolnak. Amennyit el bírt viselni az Úr munkálkodásairól s az emberek értelmével való bánásmódjából, az Úr annyit föltárt előtte...

Pál látta a mennyet, s az ottani dicsőségeket említve, a legjobb, amit tenni tudott, hogy le sem próbálta írni azokat. Azt mondja, hogy szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív el sem gondolhatja, amit Isten készített az Őt szeretőknek. Megfeszítheted hát képzeletedet, képessé-

ged teljességével próbálhatod megérteni a dicsőség örök mértékét, de a véges képességek belefáradnak az erőlködésbe, nem tudják fölfogni, mivel azon túl is ott a végtelenség. Az örökkévalóságban tárulnak majd fel teljes dicsőségükben Isten Igéjének drága kincsei. – *A Te Igéd igazság, 6. köt., 1107. o.*

Azt gondolod, ott [a mennyben] semmit sem tanulunk? Most még halvány sejtelmünk sincs arról, ami akkor majd feltárul előttünk. Jézus Krisztussal az élő vizek mellett járunk. Feltárja előttünk a természet szépségét és dicsőségét. Feltárja előttünk, hogy ki Ő minekünk, és mi mit jelentünk számára. Megismerjük majd azokat az igazságokat, amelyeket most nem érthetünk meg véges elménk korlátai miatt...

A menny is iskola; tanulmányozásának területe a világegyetem, tanítója a Mindenható. Ennek az iskolának egyik ágát az Édenben alapította az Úr, és a megváltás tervének befejezése után újra folytatják majd a tanulást az Édenben. – *Boldog otthon, 547. o.*

December 20., vasárnap – A halottak sorsa

Senkinek sem kell elveszítenie az örök életet. Aki elhatározta, hogy naponta a mennyei Tanítómestertől tanul, bizonyosságot fog nyerni elhívására és döntésére vonatkozóan. Alázzuk meg szívünket Isten előtt, és továbbra is igyekezzünk megismerni Őt, akinek a megismerése örök életet jelent.

„Annakokáért, atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívástokat és kiválasztatásokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. Mert ekképpen gazdagon adatik majd néktek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetel” (2Pt 1:10–11)...

Ó, micsoda bátorítás és reménység! Mutassuk be szüntelenül a világnak, hogy egy jobb, mennyei hazát keresünk. A menny értünk lett létrehozva, és mi a mennyben akarunk lenni. Nem engedhetünk meg magunknak semmit sem, ami elválasztana Istentől és a mennytől. Már ebben az életben a mennyei természet részeseivé kell válnunk. Testvérek és testvérnők, csupán egy életetek van. Éljetek erényes, Krisztusban és Istenben elrejtett életet! – *In Heavenly Places, 29. o.*

Az ember örök életet nyerhet, ha hit által eggyé válik Krisztussal. Isten a Fiához hasonlóan szereti azokat, akiket Krisztus megvált. Micsoda gondolat! Szeretheti-e Isten a bűnöst úgy, mint saját Fiát? Igen! Ezt Krisztus mondta, és Ő komolyan is gondolja, amit mond. Minden törekvésünket meg fogja áldani, ha élő hit által ígéreteibe kapaszkodunk és Őbelé helyezük bizalmunkat. Tekintsetek rá, és éltek! Mindazok, aki engedelmeskednek Istennek, benne foglaltatnak Krisztus Atyjához intézett imájában: „És megismertettem velük a te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen őbennök, amellyel engem szerettél, és én is őbennök legyek.” (Jn 17:26) Csodálatos igazság ez! Túl mély ahhoz, hogy az emberi természet felfoghatná!

Krisztus így szól: „Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jő, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.” (Jn 6:35) „Az pedig annak akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz őbenne, örök élete legyen; és én feltámasszam azt az utolsó napon.” (Jn 6:40) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 300. o.

Jézus nemsokára visszatér, ezért nekünk éberem kell várnunk az Ő eljövetelére. Semminek sem engedhetjük meg, hogy közénk és Jézus közé álljon. Itt kell megtanulnunk a menny énekét, hogy amikor majd küzdelmünk véget ér, Isten országában együtt énekelhessünk a mennyei angyalokkal. Milyen éneket? Az örökkön örökké a trónon ülő Bárányt dicsőítő és magasztaló éneket. Itt a földön ellenszegüléssel fogunk szembesülni. Krisztusért az emberek és Sátán is meggyűlölnék majd bennünket, mivel a kísértő tudja, hogy Jézus követőiben olyan mennyei erő rejlik, amely ellenáll a befolyásának. Nem fogjuk tehát elkerülni a megvetést...

Pál apostol tanácsol: „Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van.” Továbbá pedig: „Az igaz ember hitből él.” – *Lift Him Up*, 372. o.

December 21., hétfő – Új élet

Az újjáteremtett földön a megváltottak azt a munkát végzik és olyan dolgokban gyönyörködnek, amelyek Ádámot és Évát kezdetben boldoggá tették. Édeni életet élnek – kertben és mezőn. „Házakat építenek,

és bennök lakoznak, és szőlőket plántálnak és eszik azok gyümölcsét. Nem úgy építenek, hogy más lakják benne; nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt, mert mint a fáké, oly hosszú lesz népem élete, és kezeik munkáját elhasználják választottaim.” (Ésa 65:21–22)

Ott minden erő kifejlődik, minden képesség kibontakozik. A legnagyobb vállalkozásokat viszik véghez, a legmagasztosabb törekvéseket is megvalósítják, és a legszentebb vágyakat is elérik. Mégis új magasságok emelkednek előttük, amelyeket mindig felülmúlnak; új csodákat szemlélhetnek, új igazságokat érthetnek meg, és új célok váltják ki testi, lelki és szellemi erőik tevékenységét. – *Boldog otthon*, 549. o.

Mi is vethetünk egy pillantást a jövőbe, szemlélhetjük a menny boldogságát. A Biblia feltárja előttünk a jövő dicsőségét. Enged látnunk Isten keze által festett képeket, amelyek nagyon becsesek gyülekezetének. Hitben ott állhatunk az örök város küszöbén, hallhatjuk a kegyes üdvözlést, amely azoknak szól, akik e földi életben Krisztus munkatársai, s kitüntetésnek veszik, ha érette szenvedhetnek. Amikor elhangzanak e szavak: „Jertek, én Atyámnak áldottai”, leteszik koronáikat a Megváltó lábaihoz és így kiáltanak fel: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmat... A királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké.” (Mt 25:34; Jel 5:12–13)

Ott a megváltottak üdvözlik azokat, akik fáradozásaik árán a Megváltóhoz vezették őket, és valamennyien egyesülnek Krisztus dicsőítésében, aki meghalt, hogy emberek az Isten életéhez hasonló, magasabb rendű életet elnyerhessék. A küzdelem befejeződött. A nyomorúság, viszontagság és harc véget ért. Az egész menny visszhangzik a megváltottak győzelmi énekeiktől, midőn örömmel zengik: Méltó, méltó a Bárány, mely megöletett és él, a diadalmas győző! – *Az apostolok története*, 601–602. o.

Hazafelé tartunk. Aki annyira szeretett bennünket, hogy meghalt értünk, várost épít nekünk. Az új Jeruzsálem a pihenőhelyünk. Isten városában nem lesz szomorúság. A bánat, a jajkiáltás, a széttiport reményeket és eltemetett szeretteinket gyászoló sírás megszűnik. A nehézségeket, amelyek most beborítanak, nemsokára felcseréljük a menyegzői ruhákra. Rövidesen tanúi leszünk Királyunk koronázásának. Akiknek az élete Krisztusban van elrejtve, akik e földi életben a hit

nemes harcát harcolták, azok Isten országában a megváltottak dicsőségében ragyognak majd...

Tekintsetek fel, és szüntelenül növekedjen hitetek. Ez a hit vezessen végig a keskeny ösvényen, Isten városának kapuin át a határtalan, dicső jövőbe, amely a megváltottaké. – *Maranatha*, 352. o.

December 22., kedd – Akkor megtudjuk majd

Ha azonban a szív enged a Szentlélek befolyásának, a lelkiismeret felébred; a bűnös felismeri Isten törvényének mélységét és szentségét, ami Isten kormányzásának alapját képezi a mennyben és a földön. Az a világosság, „mely megvilágosít minden embert” (Jn 1:9), bevilágít a lélek titokzatos kamráiba, és a sötétség elrejtett dolgait nyilvánvalókká teszi. Meggyőződés lesz Úrrá szívéen, lelkén. A bűnös egyrészt megérti Isten igazságosságát, és rettegéssel gondol arra, hogy egykoron bűnösen és tisztátalanul kell megjelenie a szívek Vizsgálóbírája előtt. Másrészt látja Isten szeretetét, a megszentelt élet szépségét, a lelki tisztaság örömét; vágyódik a megtisztulás után, és szeretné a mennyel való összeköttetést helyreállítani. – *Jézushoz vezető út*, 24. o.

Előfordulhat olyasmi az életünkben vagy a környezetünkben, amit nem tudunk megérteni. Lehetséges, hogy valami titokzatosnak tűnik számunkra a Bibliában, mivel meghaladja a felfogóképességünket. Azonban amikor Megváltónk majd az élő vizekhez vezet bennünket, megvilágosítja mindazt, amit azelőtt nem értettünk meg teljesen.

Ha a menny eljövendő dicsőségére gondolok, mély vágyat érzek, hogy minden ember tudomást szerezzen róla. Vágyom arra, hogy felmagasztaljam Krisztust, mint hatalmas Gyógyítót.

Sokat jelent számunkra, hogy a mennyieikkel foglalkozunk vagy a földiekkel. A földiek nemsokára elmúlnak. Ezekben az utolsó napokban a földi kincsek sokasága pusztul el. Földrengések történnek mindenfelé (Mt 24:7), mindenütt bajokat és nehézségeket láthatunk. A mi kiváltságunk azonban felkészülni arra, hogy a mennyei család tagjaivá, a menyneyi Király gyermekeivé lehessünk. – *Az én életem ma*, 342. o.

A kezdetben alapított édeni iskola és az eljövendő világ iskolája között peregnék le világunk hosszú történelmének eseményei, az emberiség törvényszegésének, szenvedésének, az isteni áldozatnak,

a halál és a bűn feletti győzelemnek történetei... Isten visszaállítja színe elé az embert, mint kezdetben, és újra Ő fogja tanítani: „...hadd ismerje meg népem az én nevemet... ama napon! Hogy én vagyok, aki mondom: Ímé, itt vagyok!” (Ésa 52:6)

Akkor eltűnik a fátyol, amely most elhomályosítja látásunkat, és szemünk meglátja a szépségnek azt a világát, amiből most csak halvány fénysugarakat fogunk fel a mikroszkóppal. Amikor majd szemléljük a menny dicsőségét, amelyet most távolról vizsgálgatnak teleszkóppal; amikor eltűnik a bűn rozsdája, és az egész föld az Úrnak, a mi Istenünknek szépségében jelenik meg, akkor óriási terület nyílik meg kutatásaink számára! – *Boldog otthon*, 547. o.

December 23., szerda – Iskola a túlvilágban

Ott a halhatatlan lények soha el nem múló gyönyörűséggel tanulmányozzák a teremtői hatalom csodáit és a megváltó szeretet titkait. Ott nem lesz kegyetlen, csaló ellenség, aki arra kísértse őket, hogy Istenről megfélekedzenek. Minden képességük fejlődni, minden lehetőségük gyarapodni fog. Az ismeret megszerzése nem fárasztja el elméjüket, és nem meríti ki életerejüket. Ott a legnagyobb vállalkozásokat is keresztülvihetik, a legmagasabb célokat is elérhetik, és a legnagyobb törekvéseket is megvalósíthatják, mégis új magasságokba emelkedhetnek, hogy felülmúlják azokat; új csodák felett álmélnak, új igazságokat értenek meg, új célok tűnnek eléjük, amelyek kiváltják testi, lelki és szellemi erőiket.

Amint az örökkévalóság éveit egymást követik, Isten és Krisztus felől mindig nagyobb és gazdagabb dicsőség tárul eléjük. Amilyen mértékben halad előre ismeretük, olyan mértékben növekszik szeretetük, tiszteletük és boldogságuk. A megváltottak minél többet tanulnak Istenről, annál jobban csodálják jellemét. Amikor Jézus feltárja előttük a megváltás gazdagságát és a Sátán ellen vívott nagy küzdelemben véghezvitt bámulatos tetteit, a megváltottak szívét buzgóbb ájtatosság hatja át, és elragadóbb örömmel játszanak arany hárfáikon. A dicséretet zengedező hatalmas énekkarban tízezerszer tízezer és ezerszer ezer hang egyesül. – *A megváltás története*, 432. o.

De közeleg a nap, amikor a harc véget ér. Az egyház győzni fog. Isten akarata lesz meg a földön, ahogy a mennyben is. Az üdvözültek a menny

törvényén kívül más törvényt nem ismernek. Mindnyájan boldog, egyé vált család lesznek, magukra öltve Krisztus igazságának – a dicsőítésnek és hálaadásnak – palástját. Az egész természet a maga páratlan szépségében dicsőítéssel és imádatl adózik Istennek. A világ a menny fényességében fürdik majd. A hold fénye olyan lesz, mint a nap fénye, és a nap hétszerte fényesebb lesz, mint amilyen most. Az évek boldogságban peregnek. E kép felett a hajnalcsillagok együtt énekelnek, és Isten fiai örömben kiáltoznak, miközben Isten és Krisztus együtt hirdeti ki: „Nem lesz többé bűn, és halál sem lesz többé.”

Az eljövendő dicsőséget bemutató látomások, ezek az Isten kezével megrajzolt jelenetek legyenek drágák Isten gyermekeinek!

Az örökkévalóság küszöbén állva halljátok meg a kedves üdvözlést, amely azokhoz szól, akik ebben az életben együttműködtek Krisztussal, és kiváltságnak és megtiszteltetésnek tartották, hogy érte szenvedhetnek. Az angyalokkal együtt leteszik koronájukat a Megváltó lábához, és így kiáltanak: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmat és tisztességet és dicsőséget és áldást... A királyi székben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké.” (Jel 5:12–13)0 – *A nagy Orvos lábnyomán*, 504–506. o.

December 24., csütörtök – A nagy tanító

„Láttam új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt” (Jel 21:1). A tűz, amely a gonoszokat megemészti, megtisztítja a földet. Elsőpri az átok minden nyomát.

A bűnnek egyetlen emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja kereszthalálának nyomait. A bűn kegyetlenségének semmi emléke nem marad, de láthatók lesznek a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén... A megdicsőült Krisztust szemlélve a próféta így szól: „Ragyogása mint a napé, sugarak támadnak mellőle, és ott van az Ő hatalmának rejteke” (Hab 3:4). Az Üdvözítő megsebzett oldalából folyó vér békéltette meg az embert Istennel. Ott van Krisztus dicsősége, ott van az „Ő hatalmának rejteke”... Jézus a megalázás nyomait a legmagasabb érdemjelként viseli. A Golgota sebei a Megváltót dicsőítik, és hatalmát hirdetik az örök korszakokon át...

Amikor az üdvözültek a Megváltójukra néznek, és arcán meglátják az Atya örök dicsőségét; amikor trónjára tekintenek, amely öröktől

fogva mindörökké létezik, s megértik, hogy országának soha nem lesz vége, felzendül lelkes énekük: „Méltó, méltó a Bárány, akit megöltek, és aki végtelenül drága vérén megváltott minket Istennek!” – *Maranatha*, 362. o.

A világegyetem minden kincse kutatásra tárul Isten megváltott gyermekei elé. A halandóság béklyóitól megszabadult ember fáradhatatlanul szárnyal távoli világok felé, amelyeknek lakói sírtak az emberi szenvedés láttán, de örömének csendült ajkukon már egyetlen ember megtérésének hírére is. E föld lakói kimondhatatlan élvezettel osztoznak az el nem bukott lények boldogságában és bölcsességében. Megismerik tudásuk kincseit, amelyeket a végtelen korokon át Isten keze munkájának szemlélésével gyűjtöttek. Tisztán látó szemmel nézik a természet dicsőségét – napokat, csillagokat és naprendszereket –, amelyek kijelölt pályájukon keringenek Isten trónja körül. Mindenre – a legparányibbtól a legnagyobbig – a Teremtő neve van írva. Minden Isten végtelen hatalmát hirdeti. – *Boldog otthon*, 548. o.

A megváltás ismerete a legmagasabb rendű tudomány, amelyet az angyalok és az el nem bukott világok értelmes lényei is tanulmányoznak. Olyan tudomány, ami a végtelen Isten szándékát kutatja, „amely öröktől fogva el volt rejtve”, s melyet végtelen korszakokon át tanulmányoznak majd a megváltottak. Ez a legmagasabb rendű ismeret, amellyel ember csak foglalkozhat. Felüdíti az elmét és fölemeli a lelket...

Krisztus testlételének, engesztelő áldozatának, közbenjárói munkájának tanulmányozása foglalkoztatja a szorgalmas kutató elméjét mindaddig, amíg az idő tart, és a mennyre tekintve így kiált fel: „Nagy a kegyességnek ama titka!” – *Maranatha*, 365. o.